

Μια έξυπνη, διαχρονική και γλυκόπικρη παράσταση. Είδαμε & σχολιάζουμε.

kulturosupa.gr/theatromania/eidame-ma0mano-47951/

«Ο μπαμπάς ο πόλεμος»: Μια έξυπνη, διαχρονική και γλυκόπικρη παράσταση.
Είδαμε & σχολιάζουμε.

Είδα και σχολιάζει για την Κουλτουρόσουπα

ΕΛΕΝΗ ΓΙΑΝΝΑΚΙΔΟΥ

Στη σκηνή Σωκράτης Καραντινός στη Μονή Λαζαριστών είχαμε την ευκαιρία να παρακολουθήσουμε το έργο «**Ο μπαμπάς ο πόλεμος**» του Ιάκωβου Καμπανέλλη σε σκηνοθεσία Κωνσταντίνου Ασπιώτη που ανεβαίνει από το ΚΘΒΕ στα πλαίσια του «Έτους για τον Ιάκωβο Καμπανέλλη».

Το έργο γράφτηκε το 1951, όταν έχει τελειώσει κι ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος κι η υφήλιος πια διάγει το καθεστώς της Ισορροπίας του Τρόμου και αναφέρεται σ ένα ιστορικό γεγονός του 305 π.Χ, εκείνο της πολιορκίας του νησιού της Ρόδου από τον Μακεδόνα Στρατηλάτη Δημήτριο Πολιορκητή. Ορμώμενος απ αυτό το γεγονός, ο **Ιάκωβος Καμπανέλλης**, πλέκοντας την ιστορία με τον μύθο και τη φαντασία, παρουσιάζει ένα θεατρικό κείμενο όπου οι κάτοικοι του νησιού σε περίοδο ειρήνης ασχολούνται μόνο με τον τουρισμό που αποτελεί και το βαρύ τους οικονομικό χαρτί και παραδίδονται εν λευκώ στα οφέλη του. Όλα κυλούν μέσα στη γαλήνη και στην ηδονή της είσπραξης χρημάτων μέσα σ ένα άκρατο ευδαιμονισμό, χωρίς στρατό, χωρίς εξουσία, χωρίς αστυνομία, χωρίς περιφρούρηση συνόρων, μέχρι που το νησί μπαίνει στο στόχαστρο του Δημητρίου Πολιορκητή κι εκεί όλα αλλάζουν: συμπεριφορές, ήθη, κανόνες, κουλτούρες

Στην παράσταση, **ο σκηνοθέτης Κωνσταντίνος Ασπιώτης** χρησιμοποιώντας έναν θίασο με 25 ηθοποιούς πατά στο πρωτότυπο κείμενο του Καμπανέλλη – αξίζει να σημειωθεί πως η τελευταία φορά που ανέβηκε το έργο από το ΚΘΒΕ ήταν το 1987 σε σκηνοθεσία του ίδιου του Θεατρικού Συγγραφέα –**και μας δίνει μια εξαιρετική παράσταση χωρίς άμεσα να κάνει αναφορές στα σύγχρονα ιστορικοκοινωνικά συγκείμενα αλλά αξιοποιώντας με ιδιαίτερη μαεστρία το διαχρονικό κείμενο του Καμπανέλλη το καθιστά πιο επίκαιρο παρά ποτέ.**

Συγκεκριμένα, στα **θετικά της παράστασης (+)** θα τοποθετούσαμε την έξυπνη επιλογή του σκηνοθέτη να βάλει τους ηθοποιούς να συνδιαλέγονται με τους θεατές καθώς πλησιάζουν στις θέσεις του κοίλου και να περιφέρονται χορεύοντας σ αυτό, ενώ παράλληλα άλλοι ηθοποιοί ήδη έχουν ρόλους πάνω στη σκηνή.

Αυτή η **πολυεπίπεδη έναρξη** ξαφνιάζει και αρέσει στους θεατές παρασύροντας τους σ αυτόν τον κόσμο της απόλαυσης που περιγράψαμε παραπάνω. Επίσης, οι γρήγοροι κι εναλλασσόμενοι διάλογοι, οι επιτυχημένες ατάκες, η συνεχής κίνηση δεν αφήνουν ασυγκίνητο τον θεατή που γελά αβίαστα και νιώθει πως μετέχει στο σκηνικό.

Οι **ηθοποιοί**, αν και πολλοί, ο καθένας απ την πλευρά του έχει έναν νευραλγικό ρόλο οπότε, πέρα από τους δύο πρωταγωνιστικούς ρόλους, του Ορέστη Παλιαδέλη στον ρόλο του Δημητρίου (Στρατηγού) και του Δημήτρη Διακοσάββα στο ρόλο του Φιλόξενου (Ξενοδόχου – Δημάρχου), όλοι μετέχουν με τέτοιο τρόπο στα δρώμενα, ώστε στο τέλος της παράστασης ο κάθε ρόλος ν αφήνει ένα ιδιαίτερο στίγμα και μήνυμα στον θεατή.

Το θετικό πρόσημο επίσης **κερδίζουν** τα σκηνικά κι όλη η τεχνική επιμέλεια της παράστασης, επιλογή κουστουμιών, φωτισμοί, μουσική, κινησιολογία, γι αυτό και δεν είναι τυχαίο που ο σκηνοθέτης θέλει στην υπόκλιση μαζί με τους ηθοποιούς να βγαίνουν στη σκηνή κι ο Ηλίας Παπαλεξανδρίδης (μηχανικός σκηνής), Δημήτρης Καρπόσης (φροντιστής) και Ηλίας Καλαϊτζίδης (ηλεκτρολόγος σκηνής) που πράγματι αξίζουν συγχαρητήρια κι απολαμβάνουν την επιβεβαίωση μέσα από το χειροκρότημα των θεατών.

Στα **αρνητικά (-)** τώρα της παράστασης που είδαμε, θα βάζαμε τις σκηνές με τις σχηματικές συνευρέσεις, τις κινήσεις των σωμάτων και τον σκωπτικό ερωτικό -σατυρικό πάντοτε βέβαια δοσμένο – λόγο, με τις οποίες ξεκινά το έργο και που σε κάποια σημεία ξενίζει τους μικρούς θεατές και φέρνει σε αμηχανία τους συνοδούς -γονείς τους (στην παράσταση που παρακολουθήσαμε εμείς υπήρχαν πολλές οικογένειες, γι αυτό γίνεται κι η αναφορά). **Σίγουρα όμως το έργο με άνεση μπορεί να γίνει κατανοητό από τα παιδιά των γυμνασιακών και πάνω ηλικιών, αφού ο Καμπανέλλης είναι κι ο πιο προσφιλής στους μαθητές και στους εκπαιδευτικούς όλων των βαθμίδων θεατρικός συγγραφέας κι αξιοποιείται κατά κόρον σε σχολικές εκδηλώσεις και σε επετειακά δρώμενα εξαιτίας της διαχρονικότητας των έργων του.** Κοντά σ αυτήν την αναφορά ένα επιπλέον αρνητικό στοιχείο είναι που στην έναρξη, παρά την ευρηματική της επιλογή και τα έξυπνα εντυπωσιακά σκηνικά που τραβούν την προσοχή, ο σκηνοθέτης εμμένει να κρατά την υπόθεση σχεδόν για δέκα λεπτά στην περιγραφή της λουκούλειας καθημερινότητας των νησιωτών της Ρόδου και στον εκμαυλισμό των ηθών με τη βολή και τον εύκολο πλουτισμό, που σε μια παράσταση **2,5 ωρών αυτή η επιβράδυνση της υπόθεσης λίγο κουράζει.**

Γενικά (=), θα λέγαμε πως πρόκειται για μια άκρως φροντισμένη παράσταση με σεβασμό στο θεατρικό κείμενο αφήνοντας μηνύματα τέτοια που προβληματίζουν τον θεατή. Φράσεις όπως **«αγαπώ την πατρίδα σημαίνει πως είμαι διατεθειμένος να τα προσφέρω όλα στους ξένους»** που ακούγεται απ το στόμα του Ξενοδόχου – Δημάρχου του νησιού, δίνει το έναυσμα στον θεατή να το εντάξει στο σήμερα και να σκεφτεί για το πώς οφείλει ο ίδιος ως άνθρωπος να γεύεται τα αγαθά της Ειρήνης με στόχο την ανάπτυξη και την εσωτερική ανάταση κι όχι τη διάβρωση και τον ενδοτισμό.

Το **γλυκόπικρο της υπόθεσης** βέβαια έρχεται στο τέλος που συνάδει στην κυριολεξία με τον τόσο μεταφορικό τίτλο το έργου «ο μπαμπάς ο πόλεμος» αφού γίνεται κατανοητό πως, ακόμη και με την υπογραφή μιας ανακωχής, όταν ο σπόρος του πολέμου ανθίσει και καρπίσει, δε σταματά ποτέ κι η υπέρμετρη ματαιοδοξία του ανθρώπου που χει εξουσία δυστυχώς μόνο έτσι ικανοποιείται, μέσα από τη δίνη δηλαδή του πολέμου κόντρα στην ανθρώπινη ευτυχία κι ύπαρξη.

Βαθμολογία:

7,1/10

.

-k-

.

ΜΟΝΗ ΛΑΖΑΡΙΣΤΩΝ

«Ο Μπαμπάς ο Πόλεμος» του Ιάκωβου Καμπανέλλη.

Βρισκόμαστε στην τουριστική Ρόδο του 305 π.Χ. Ξαφνικά ο κίνδυνος μιας πιθανής εισβολής του Δημητρίου, διαδόχου του Μ. Αλεξάνδρου, αναγκάζει τους Ροδίτες να πετάξουν την τίμια στολή του ξενοδόχου και να φορέσουν αυτή του στρατιωτικού. Οι Ροδίτες σηκώνουν τείχη, αγοράζουν όπλα, σπουδάζουν τη στρατιωτική τέχνη, υιοθετούν την ιδεολογία του πολέμου...

Σκηνοθεσία: Κωνσταντίνος Ασπιώτης.

Ερμηνεύουν: Πάρης Αλεξανδρόπουλος, Χαρά Γιώτα, Δημήτρης Διακοσάββας, Άννα Ευθυμίου, Αλέξανδρος Ζαφειριάδης κ.ά.

Ήμερες και ώρες παραστάσεων: Τετάρτη: 19.00, Πέμπτη-Παρασκευή: 21.00, Σάββατο: 18.00 & 21.00, Κυριακή: 19.00

[-Αναλυτικές πληροφορίες για τη παράσταση θα βρείτε εδώ](#)

.

.

-Κ-

Όλες οι νέες παραστάσεις (πρεμιέρες) που θα δοθούν έως 14/05/2023 στην πόλη της Θεσσαλονίκης, αυτόματα συμμετέχουν για τα **3 Βραβεία Κοινού** καθώς και για τα **Βραβεία Κριτικής Επιτροπής** στα **12α Θεατρικά Βραβεία Θεσσαλονίκης 2023**

.

Δείτε & αυτά:

-Τι παίζουν τα θέατρα στη Θεσσαλονίκη τώρα, κλικ [εδώ](#).

-Οι νέες ταινίες της εβδομάδας, κλικ [εδώ](#).

.

-**Θέατρο:** Είδαμε & Σχολιάζουμε, κλικ [εδώ](#).

-**Συναυλίες:** Είδαμε & Σχολιάζουμε, κλικ [εδώ](#).

-**Σινεμά:** Είδαμε & Σχολιάζουμε, κλικ [εδώ](#).

-**Βιβλίο:** Διαβάσαμε & Σχολιάζουμε, κλικ [εδώ](#).

-**Κερδίστε προσκλήσεις - Βιβλία**, κλικ [εδώ](#).